

SADECE YANSIMA

Küçük kız çocuğu, sallanmaya başlayan raftaki oyuncak ayısına dikkatli gözlerle bakmaktadır. Etraftaki her şeyle birlikte sallanan oyuncak ayı yere düştüğü anda patlar, küçük kız o an hiçbir şey görüp duyamamaktadır. Bir anda evinin olduğu alanda hiçbir şeyin kalmadığını görür, doğduğundan beri tanıdığı insanlar etrafına çember oluşturmuştur. Savaş haline direnen çember iyice daralır, kız çocuğunun babası ön cepheden alanından kız çocuğuna doğru koşar babını tek kolu kopmuş, karnında büyük bir delik açılmıştır. Çemberdeki hiç kimse gerçek haline benzemektedir. Babası kızının omuzlarından tutarak, Arapça “korkma baban seni hiç bırakmayacak en kötü anında bile yanında olacak” der. O an patlayan bir bombanın ışıltısı gökyüzüne yayılır.

Küçük kız ,yükselerek yüzüne vuran güneşin etkisiyle uyanır, ağaç kabuğunu yapıştırdığı çikletini ağızına atar, parkın diğer ucundaki kendisine Boncuk kız diye seslenen Ali’yi görür. Elinde dondurma paketleriyle bankta oturan Ali de kendisine doğru yaklaşan Boncuk kızını görür.

O esnada bu parka yabancı bir çift tartışarak parka doğru yönelirler. Yanlarındaki küçük kız elindeki anaokulunda hazırladığı köprü maketini sıkıca kavramıştır. Maketin çivilerinin düşmemesi için çivilerin arasını parkmaklarını geçirmiştir. Çiftin tartışması kadının bayılacak olmasıyla biter. O sırada karşı bankta oturan Ali ve arkasındaki boncuk kız ile birlikte, bütün olayları elindeki dondurma kalakalmış izlemektedirler.

Çocuğun babası etraftan yardım isterken baba kızına boncuk kızını göstererek “bak karşıda arkadaşın var hadi git yanına” diye tembihte bulunur. Anne daha fenalaşınca civardakiler ambulans gelene kadar, ne yapacaklarını bilmeden kadınla ilgilenmeye çalışırlar.

Bu sırada Ali’nin yanına gelen küçük kız; bankta oturan Ali’ye son zamanlarda annemin bu bayılmaları çok sıklaştı.. diye söylenir.

Ali; buna rağmen halen tartışmaya devam mı ediyorlar diye sorar, kız cevap vermeyince Ali hemen konuyu değiştirir. O sırada baştan beri adamın yanında duran boncuk kızın ilgisi tamamen bayılan anneye kaymış ve annenin başına geleceklerden endişelenmektedir.

Ali, çocuğa; elindeki çivili, lastikli maketin ne işe yaradığını sorduğunu sorar;

Küçük kız: Bu bir köprü; çiviler ayakları, lastikler ise köprüde yürüdüğümüz yer ama daha bitmedi bak daha çok lastik var.

Ali, küçük kızın annesinin ambulansa kaldırılışını izlerken küçük kızını oyalaması gerektiğini anlar.

Ali: Bak bu lastikler; bizim köyün dağlarının tepesindeki ceviz ağaçları için de bayağı köprü görevi görürdü, ben senin yaşlarındayken dağın tepesinde bile olsa filizlenen ağaçların etrafını elimle eşeleyerek açardım. Kimi fidanların dalları yetişmeden birbirinden ayrılmış olurdu biliyor musun? Bu tip ağaçlar dağın tepesinde uzun süre yaşayamazlar dalları aşağıya indiği gibi hemencecik kırılırlar. Ama sen bu lastikleri narin şekilde bağlarsan bu ağaçlar olgunlaşır ve seni her yerden selamlarlar.

Kız çocuğu: aaa öylemi ben sadece bunlardan köprü olur sanıyordum. Al o zaman bunları köyündeki fidanları kurtar.

Ali: Olur mu? Ben bu lastikler kadar ağacı zaten kurtaramam, ayrıca sen bunları köprü yapmak için kullanacaksın. En iyisi mi sen bana bir tane ver ben serçe parmağıma takayım, köye gidince sana söz senin adına bir fidanı kurtaracağım.

Kız çocuğu bir tane lastiği ayırarak Ali'ye verir.

Ambulans gitmeye hazırlanırken Boncuk kız dondurmasını bitirmiş, Ali ve küçük kız çocuğunu dinlemekteydi. Tam ambulans hareket edecek baba kızını çağırır, banktaki adama teşekkür eder ve kızını da ambulansa alarak yola koyulurlar.

Ali ambulansın arkasından içinden karmaşık duygularla bakakalmıştır. O anda bütün dikkatler ambulansa çevrilmişken parkın ortasından; kavruk vücutlu tamamen çıplak bir kadın geçer, bütün gözler ambulandan kavruk ciltli çıplak kadına döner. Boncuk kız ise elinde dondurma çubuğu bu kadını takibe başlar. Tam kadın gözden kaybolmuşken, Ali'nin yanına buluşma için çağırdığı Leyla oturur.

Leyla: eee benim dondurmam nerede diye sorar.

Ali: Sen gelinceye kadar erir diye yanıma oturan şu bizim soluk benizliye verdim, hem sen niye geç kaldın ki?

Leyla: Halbuki beni dondurma ile kandırmıştın. Geç mi kaldım

Ali: Neyse nasılsın, nasıl gidiyor

Leyla: İyi işte yazı, röportaj işleri nasıl olsun, sen beni niye yine aramamaya başladın onu söyle...

Ali: Yine beni artık sevmiyor musun diye başlamayacaksın umarım.

Leyla: Yok be yavrum geçtim ben bunları; senin aşk, sevgi, ait olmaya dair geçen ki konuşmalarını çok düşündüm. Açıkçası hoşuma gitti.

Ali: Hangi kısımlar mesela, sevginin çevreden bağımsız şekillenemeyeceği gibi şeyler mi?

Leyla: Evet, bu konuda ben de sana katılıyorum, yalnız kafama takılan şu soru var ne bileyim çevremizde, etrafımızdaki o kadar şey film, kitap gibi her şey dünyamızın birbirimize olan sevgimizden kurtulacağını anlatıyor, sanırım herkes umudunun

sonunda olduğunu kabullenmeden en son sevgi, aşk gibi şeylere sığınıyor. Evet haklısın kaderimizi içinde bulunduğumuz şartlar belirliyor o şartlardan kendimizi kurtarmadığımız sürece, yaşanacakları kabullenmiş oluyoruz.

Ali: Sen beni yanlış anlamışsın; benim sana anlattığım şey her anlamda sevgisiz yetişmek; yani, insan hiç tatmadığı şeylerde umut arıyor. Hayata karşı çok savunmasız olduğumuz için bir en yakınımızdan çözüm arıyoruz. Sonra çözüm bulamayınca hatalarımız da daha fazla göze batıyor. Bu anlattıklarımı bizim ilişkimizi tarif etmek için yapmıyorum. Benim yapmaya çalıştığım daha farklı bir şey...

Şuna baksana fikirlerimi anlatmak için de çok keskin kelimeler seçiyorum. Bu anlattıklarımın son yaşadıklarımınla pek bir ilgisi yok. Bu genel öyle amaçsızca ağızından çıkan cümlelerden birkaçı galiba her insan yakınlık kurduğu insanlarda, kendi farklı duygu hallerini görüyor. Belki de bazen insanları kaybetmekten değil, kendimizde keşfettiğimiz körelmiş duyguları kaybetmekten, daha fazlasını yaşayamamaktan korkuyoruz.

Leyla: Benim olayım bu mu yani; iyi, kötü bütün gerçekliğini bende yaşamak gibi mi?

Ali: Belki de, haklısın, sen de ben gerçekliğimi yaşıyor gibiyim...

Leyla: Belki de bana bu görevi yüklüyorsun, benim senin sır küpün olmam gibi bir zorunluluğum mu var? Anlamadım.

Ali: Benim tramvay kullandığım zamanları hatırlıyor musun?

Leyla : Dergiye bir tramvay hikayesini yazdığım zamanları mı?

Ali: Senle birlikte tramvayı kullanırken yanından geçtiğimiz insan silüetleri bazen o gördüğüm insanlar rüyalarımın girerdi, sen yoktun ama insanlar vardı. Dün yine rüyama girdiler tramvay hiç durmadan ilerliyordu tramvayda yolcu yoktu. Yalnız gidiyorum sen bile yoksun, ama ben çıplağım, herkes beni görüyor. Ama onların beni görüp görmediği düşüncesi beni mahvediyordu ve bu sabah buhran haliyle uyandım.

Leyla: Şu ara böyle karmaşık rüyalar görmem normal mi? Bilemiyorum.

Ali: Hımm

Leyla: Yok Yok öyle bir şey demedim. Zaten bu konuyu tartışarak işin içinden çıkamıyoruz. Belki de rüyanda karşına çıkan insanları çoplak görmeyi umuyordun ama tam tersi oldu ne dersin ?

Ali: Derin derin Leyla'ya bakar.

Leyla: Önceden bu tip şakalarımın çok gülerdin, halbuki senden öğrenmiştim bu şakaları...

Leyla: Benim Şimdi bir sahafla görüŐmem lazım. Sahaflar arŐısında benimle yrr mŐn? Hem demiryolunun kenarından yrrz, korkma çok Őık görünüyorsun, geceki rüyanın etkisi azalır...

Ali: (Kahkaha atarak) Tabi ki.

Leyla: Merak etme bu gece rvanŐı alırsın...

Leyla bir an için, boncuk kızın arkalarından geldiğini görür.

Sonraki sahne

Ali'yi gece bir arkadaş ortamında bir meyhanede içerisinde buluruz, meyhanedekiler çoktan akır kafa olmuŐtur.

Ali: Beslenme sorunları demiŐken, insanlarda uzay çalıŐmaları için yapılan kıŐ uykusu deneylerinde denek olabilmek için yapılan baŐvuruları çoğu bizim ülkeden gitmiş, düŐünsene kutup ayısı bir giriyor kıŐ uykusuna 400 kilo giriyor 200 kilo çıkıyor, bizimkilere cezbedici gelmiş olmalı, adaleler belirginleŐmiŐ, salar uzamıŐ seksisin yani

Arkadaşı: Hemen iftleŐme mevsimi eŐ bulmak için özel çabaya da gerek yok, (gülerler diğer masalar da muhabbete dahil olmuŐtur, adam devam ederek) ıplaksın yani her Şey ortada, yalnız bunun için buzul ağı dönemlerini falan araŐtırmak lazım insanlar bu zamanların mağduriyetinden; iğne, iplik; krk falan çeŐitli moda akımları baŐlatmıŐlar. Geçen bu dönemi merak ettim araŐtırırken kütüphanecinin birene sordum. Pleistosen dönem buzul ağı ile ilgili yani 11 bin öncesini anlatan bir kitabınız var mı? Diye... Bana; abi dünya en fazla 7 bin yıl yaşında değil mi? Diye sordu. ŐaŐırdım kaldım, big bang 5 milyar yıl önce, dinazorlar 65 milyon yıl önce falan bunun 7 bin yıl hesabına göre bundan 20- 30 yıl önce buralarda Raptorlar, T-Rexler dolaŐması lazım. Ucuz yırtmıŐız yani, bundan çok değil yarım saat önce de bu alanda birbirimizin çıplak vücudundan tuz kalıntılarını ayıklıyor olurduk. (Meyhane ortamında kimileri yapılan muhabbete, kimileri de muhabbeti anlamadan sırf keyif olsun diye gülerler. O an herkes çok mutludur)

Ali, meyhane çıkıŐı alkolden aldığı akır keyifle kaldırımında yürürken, kafasında bir çok soru iŐareti ile birlikte zulasını sakladığı çatı katına çıkar. Her zaman oturduğu bankın köŐesine arkasından vuran spot lambasının kendi gölgesi oluŐturmayacak bir açıyla oturur, dnden bıraktığı hikyeyi tamamlamayı amaçlamaktadır. Öncelikle dalından düŐüp kırılan yumurtanın içinden çıkan kuş yavrusunun siluetini eliyle oluŐturması gerekmektedir. Ttnn yakar ortam bir hikye için yeterince pusludur.Hikayesini anlatmaya başlar. Hikayenin yarısında yorgun bir Şekilde adamın boncuk kızını yanına gelir ve oturuverir.

Boncuk kız duvara vuran gölge oyununu iki cadde öteden görmüŐtür.

Ali: Hoş geldin boncuk kız der. Tam da senin hikâyene benzer bir hikâyeye başlamıştım.

Neyse antreman bitti, bak sana anlatayım.

Ali: Anlatmaya başlar; “yumurta parkın en yaşlı ağacının dalının kırılmasını beklemeden sanki kardeşlerini kurtarmak için daldaki yuvasından düşer” Ali'nin bir eli dal bir eli düşen yumurta olur.

Ali: Kabuğundan çıkar kuş, etrafını gözlemlemeye başlar. Hayatın, var olmanın mucizesine tanıklık eder. Ancak belli bir zaman sonra korku onu esir alır. Hemen uçup rüzgârı arkasına almalıdır. Artık amacı bellidir imkânsız bir göreve çıkacaktır, zamanı gelmeden uçuşması gerekmekte ancak bacakları zayıf kanatları, tüysüz, umutsuzca kanat çırpma başlar, evet kanat çırpmasıyla artık uçuşması için gerekli olan tepeye daha hızlı çıkabiliyor. Ancak daha fazlası gerekli, hayır pes etmemeli her düştüğünde yeniden ayağa kalmalı.

Kuş tekrar havalanıp kalktığında tam düşecekken, boncuk kız bankın köşesindeki kibriti alarak adamın alttan adamın eline yaklaştırır ve Ali'nin elini yakar o sırada bir an için kuş, alev alarak uçmaya başlar.

Duvardaki eşiz sonun nelere sebep olabileceği konusunda dehşete kapılan ve Ali'nin canının acıdığını fark eden boncuk kız telaşla kaçmaya başlar.

Duruma anlam veremeyen Ali, Boncuk kızın koşuşunu izlerken boncuk kızın takılıp düştüğünü ancak yine de koşmaya devam ettiğini görür ve koşan kızı takip etmeye başlar, belki de fark ettirmeden sürekli karşısına çıkan boncuk kızını bir daha göremeyecektir. Boncuk kız, dar sokaklardan dolanıp etrafındaki seslerden ürke ürke bir binanın içerisine kendisini atar. Ali de binanın içine girer, boncuk kızın merdiven çıkarken ayak seslerini duyar ve yukarıya doğru adımlamaya başlar. Tam ikinci katı dönecekken, son hatırladığı şey kafasına gelen tahtanın darbe anında çıkardığı cızırtı sesidir.

Yere düşerken saliseler içerisinde yıllar önce canımdan çok sevdiğim dediği sevgiliyle gün batımında, kumsalda yürürken görüp hayran kaldığı şarkı söyleyip yarı çıplak dans eden, ardından denize girip gözden kaybolan kadının görüntüsü bayılmadan önce anımsadığı son şey olur.

Sabahın ayazında titreyerek uyandığında kendisini bir don bir bataniye halinde bulur. Elbiseleri, ayakkabısı, saati, cüzdanı her şeyi alınmış kendisine battaniye kalmıştır. Ali'nin ilk yaptığı şey serçe parmağındaki lastiği kontrol etmek olur. Battaniyesini titremesini bastırması için sımsıkı sarar ve yürümeye başlar. Bir an bir düşünce girdabına kapılmıştır, hatıralar her zamankinden daha nettir. Düşünceleri karşısında oldukça çaresizdir. Yılgınlığın verdiği basitlikle amaçsızca yürümeye başlar. Bir zamanlar mesai yaptığı tramvay yoluna çıkar. Ray çizgilerini takip etmekten başka yapacak hiçbir şey bulamaz, güneş çoktan yükselmiştir ama o yine de battaniyeye sımsıkı sarılmaktan vazgeçemez. Bacaklarına dökülen kanlar çoktan kurumuştur.

İnsanların bakışları artık ona korkutucu gelmemekte, tekilleşmiş insan profilleri gözlerini yormamaktadır. Düşünceler içinde amaçsızca yürürken; sahaflar çarşısının önünden geçtiğinde bir anda durur. Çarşıya doğru bakar, sevgilisinin çatı katında penceren dışarıya bakarak sigara içtiğini görür ve yaklaşmakta olan tramvayın camından yansıyan güneş ışığı, sevgilisinin yüzünü daha bir aydınlatmaktadır. Kendisine doğru yaklaşan tramvayı bir süre izledikten sonra tramvaya yol verir.

Sahaflar çarşısında beklediği ihtiyar pencerenin önünde sigarasını içen Leyla'ya seslenir. Leyla'nın sahafa sormak istediği çok şey vardır. Ancak sahafın belli aralıklarla gelen gazeteci tayfasından oldukça sıkıldığı her halinden bellidir.

Beklemekten sıkılmış Leyla...

Leyla : Evet Ahmet bey methinizi çok duydum. 50 yılı aşkındır bu çarşıdaymışsınız, elinize çok değerli eserler geçmiş, bana biraz bahsedebilir misiniz?

Ahmet: Kayıt alıyor musunuz?

Leyla: Evet elbette..

Ahmet: Tamam o vakit... Dinle memlekette olan her şey gibi, burada geçenlerde yalan taa 500 yıl önce başlamışız yalan söylemeye Evliya Çelebi de yalan söylemiş, yok şu kadar dükkan yok şöyle yok, memlekette matbaa mı var? Yok. 300 yıl sonra gelmiş, zaten yalan her şeyin yalan oluşu, matbaanın 1700 bilmem kaç yılında gelmiş olmasından belli. Olayın vuku bulunduğu gibi yazılmasından herkes korkar. Aha dışarıda Müteferrika, en büyük şahididir bu yalanın. Adamın büstünü yapmışız. Buraya gelmiş mi değerli eserler, elbette gelmiş ama memlekette olan her şey gibi, aldığımızın iki katı fiyatını gördüğümüz gibi satmışız, Ecnebiye...

Leyla: Bu itham biraz fazla ağır olmadı mı? Diye sorar.

Ahmet: Ağır tabi ki ağır, etrafındaki insanlara baksana. Kaç tane dürüst yaşadığı gibi görünen insan var. Ha bunları anlatıyorum diye beni de dürüst sanma ayaküstü her gün bin bir çeşit yalan söylüyorum, ama bu benim suçum değil belki de içinde bulunduğum şartların, belki de yalandan örülmüş tarihselciliğin bir sonucuyum ben. Şu aşağıdaki büst gibi büyük bir yalanın simgesi olarak 50 yıldır yıkılmadan dikiliyorum, ama insanların sefaleti bana gerçeği olduğu gibi sunuyor şuradan çıkıp eve kadar yürümem yeter ama mümkünse kimseyle lafa girmeyeyim...

Leyla hiç bir şey söyleyemez, dışarı çıktığında uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapar, biraz ferahlamak için sokaklarda dolaşmaya karar verir. Gözüne çarpan Ahmet Bey'in bahsettiği sahaflar çarşısında Ahmet Bey'in bahsettiği Müteferrika büstü olur, sonrasında çarşının arkasındaki 500 yıllık çınar ağacını ve altında kitap satan yaşlı amcağı görür. Bir an geriye doğru bakarken boncuk kızı görür gibi olur. Ardından fakülte yıllarını geçirdiği üniversite kapısını görür ve geçmişte yürüdüğü gibi mısır çarşısına doğru yürümeye karar verir. Geçmişten bugüne İnsan silüetlerinin hiç değişmediğini görür. Kimlikler değişse bile yaşananların değişmediğini düşünür.

Ali; tam Leyla'nın bulunduğu sokağa girecekken, bir an boncuk kızı görmüş gibi olur, hemen aklına Boncuk kız ve dün geceki bina gelir. Gecenin kasveti gün içerisinde devam etmektedir. Binaya girdiğinde çatı katına çıkar ve kırık döşemelerin sağlam kısmında eski kirli bir yatağın üzerinde boncuk kızı bulur. Üzerindeki battaniye yere düşer. Boncuk kız yatakta çıplak vaziyette ve vücudunda yığınla morlukla hareket etmeden durur vaziyettedir. Ali bu durumu görünce istemsiz battaniyeye tekrar sarılır. Ali boncuk kızın bir elinde kayıp olan kendi telefonunu sıkı sıkı tuttuğunu görür. Bu durumun vermiş olduğu vaziyetten çılgılık atmak ister ama en doğrusunun her zaman kendinden daha makul düşünen Leyla'yı aramak olduğu sonucuna varır. Belli ki Boncuk kıza tecavüz eden ve kendisine vuran aynı kişidir. Kendinden aldığı kıyafetleri giyip bu kıza tecavüz etmiş; kendi telefonu da kötü olursa birilerini araması için kıza bırakmıştır. Belki de boncuk kız sayısız defa tecavüze uğramış ve her defasında pişmanlık duyan bu kişi sonraki sefer yine kendisine hakim olamamıştır. Belki de; bu adam onu bu vaziyette bırakarak ona yardım ettiğini düşünmektedir.

Ali'nin kafasından yerli yersiz yığınla düşünce geçmektedir.

Sonraki sahne

Bu alaydan birkaç yıl sonra Ali, artık eşi olan Leyla ve evlat edindikleri Boncuk kız Ali'nin köyüne doğru yola çıkar. Köye geldiklerinde, köyelerinin yolunun iyice bozulduğunu görürler... Hemen arabadan inerek yolları temizlemeye koyulurlar. Taşları attıkça kırılğan taşların nasıl bu kadar uzun bir süre yıkılmadan bu insanları taşıdığına dair kafa yürütürler. Eve doğru yürümek durumunda kalmışlardır, evin bulunduğu tepeye doğru yürürken önlerine; derviş kılıklı, ayağında çarık, elinde tespih garip bir adımın; dökülen duvarların altını eşelerken eline gelen çer çöpü öteye atarak işe yarar bir şeyler aramaktadır, en son eline gelen bir lavabo altı borusunu aldığı anda ise, Ali dayanamaz ve araya girer.

Ali:“Dayıcığım o enstürman sana uymaz diye seslenir.” Boncuk kız bu espiriyi çok anlamasa da, Leyla'nın çok güler. Ali'nin köydeki bu halleri her zaman Leyla'nın hoşuna gitmiştir.

Eve yaklaştıklarında Alinin annesi, aaa boncuk kız diye bağırır.

Elif: Ali oğlum bunca yolu yürüdünüz mü, Hoşgeldiniz, sen de hoş geldin gelin kızım..

Elif teyze mutluluğunu oldukça belli eder.

Elif: Ben şu kocabaşları alıp da ahıra koyayım. Hemen geliyorum diye seslenir.

Ali, Köye her yıl gelen yazlıkçıların yanı sıra, sürekli kalanları da göremez.

Ali: Anne bu köyde kimse kalmamış gibi herkes kaçmış gibi, ne geldi bu köyün başına?

Elif: var var, bizim eski muhtarın büyük oğlu Ekrem de burada kızlarıyla, kızları taşımayla okula gidiyorlar ya ondan, hem bizim boncuk kıza arkadaş onlar. Yine davara giderler.

Elif teyze konuşmasının sonunda Boncuk kızın yanağına bir öpücük kondurur. Bu durum boncuk kızın büyükanne'nin her öpüşünde olduğu gibi yanaklarının kızarmasına sebep olur.

Ali: Bir de yolda gördüğümüz çarıklı, sarıklı ihtiyar.

Büyükanne: Öyle deme o adam derviştir, her yıl gelir geçer buradan.

Ali: E dervişse neden yıkıntıları karıştırıyor ?

Büyükanne: Vardır bir bildiği derviştir nitekim. Siz rahat olun iyidir böyle dervişlerin köye gelmesi....

Ali'nin serçe parmağında kalan lastik bir süre sonra tepede yeşeren ceviz ağaçlarından birinin bağlanmıştır. Aradan birkaç geçmiştir. Ağacın son halini görmenin tam zamanıdır. Ali eve gidince herkese, haydi gidiyoruz der...

Boncuk kız nereye diye sorar...

Ali: Bağladığımız ağacı görmeye belki de meyvesini de yeriz, azığı hazırlayın kahvaltıyı tepede yapıyoruz, yolda kenger, ışkın, badem, incir de topluyoruz kahvaltı da yeriz bir güzel.

Yola çıkarlar...

Boncuk kız: Bu mevsimde bu rakımda badem, incir olmaz daha ama dut olur, hem de güzel olur. Diye cevap verir.

Leyla: Haa... Boncuk sen bunları nereden biliyorsun yaa.

Ali: Kız gözlem ve bilgiyi yapmış hep senin kitaplardan kapacak değil ya, zaten o kitaplar şehirde iş yapar buralara sökmez... tam bilim insanı kafası var bu kıza ben diyorum...

Elif: Tabii ya, buralarda görecen koklayacan, gözlerin şu dağların güzelliğini arayacak insan, başka olmaz buralarda...

Ali: Anne sen bu sözleri biz gelmeden mi seçiyon, bu ne güzel sözler böyle.

Boncuk geri de kalan Elif ile sohbet ederken

Elif, Boncuk kıza;

Elif: Kitaplarda yazar mı hep bu ağaçlardan, böceklerden....

Boncuk: Evet çeşit çeşit kitaplarda yazar ama hepsi yazmaz; bazen başka başka kitaplara bakmak gerekir. Hem internet de var ama ben kitap okumayı seviyorum, internette çok reklam var.

Babaanne: Belki ileride sen yazarsın buraları haa..

Boncuk kızın yine yanakları kızarır.

O esnada Ali ile Leyla konuşmalarının ciddiyetinin de etkisiyle aradaki mesafeyi daha da açmıştır.

Ali: Bak, bu boncuk buralarda başka bir mutlu

Le yla: Evet çok tatlılar, çok sevişiyorlar....

Ali kısık kısık gülmeye başlar...

Leyla: ne oldu yine komik bir şey mi söyledim...

Ali: yoo yok bir şey.

Leyla: Hadi ya, tepenin başındayız, açık açık söyle neye güldün böyle

Ali: İşte ben seni ilk tanıştığımız yıl köye getirmişt看im ya o zaman köyde bir çok ev bir çok kadın vardı. Ben, köydeki bütün kadınlar yıllardır tecavüze uğramış gibi bakıyor diye konuşmuştum, sen de bana annende mi? Diye sormuştun

Leyla: Gülerек, bu mu aklına geldi ? o yüzden iyi anlaşıyorlar yani...

Birlikte dayanamadan gülüşürler....

Leyla: Merak etme şimdi şehirdeki kadınlar da böyle bakıyor

Tepe'de incirli, dutlu kahvaltılarını yaptıktan sonra dağın amacına doğru çıkarlar.

Elif Leyla'ya : Alim bu niyetini, dileğini bu körpe fidana bağladıysa vardır bir bildiği ama bu dağın başında bir çare bir umut bu dala bağlanır mı? Ben ara ara kardan fırtınadan sonra geldim geldim baktım, yemin valla ellemedim. Dilek bozulur mu hiç? Şu biçare fidanın dalları her felaketten sonra daha bir bağlandılar birbirlerine. Alimin bağladığı yerden hem de, üzüldüm kaldım öyle.

Zirveye çıktıklarında aşağıdan, insan suretine benzeyen ağacın heybeti daha bir ortaya çıkar. Şaşkınlıkla ağacın bir yıldan bile az sürede geldiği büyüklüğü seyrederek. Boncuk etrafı yeşersin diye etrafındaki taşları temizlerken, büyükanne önceden oturduğu yerin üzerindeki kumları temizler. Hangi kayaların dizilip oturma alanı yapılabileceğine bakınır. Bir süre sessizce dururlar, kimisi ağacın yapraklarının birbirine değmesinin sesini hayal eder, kimisi dalından düşen meyvenin yuvarlanıp son bulacağı yeri, kimisi bu ceviz ağacının tohumlarının bütün vadiye ineceğini ve birbirine görünmez bağlarla bağlı koskoca orman olacağını düşünür. Lastiği veren o küçük kız ne kadar büyük bir iş başarmıştır. Belki de onun hayal gücü herkesin

sınırlarını aşmıştı. O sırada Leyla çantasından çıkardığı kamerasıyla çekim yapmaya çoktan başlamıştır.

SONRAKİ SAHNE BİR KAÇ YIL SONRA

Evin karşısındaki fırtınada bir birbirlerinden başka destek bulamayan kavak ağaçlarının arasından ağaçlıktan; tek göz sobası yanan ev, bütün yıkıntıların arasında oldukça görkemli görünüyordu. Büyükanne sobaya irice bir kütük atar o sırada; Boncuk, Leyla'nın Almanya'ya gitmeden önce bıraktığı kamerayı hemen pencerenin önüne kurmuş yanda duvara yaslı minderin üzerine ayaklarını kıvrımış kavak ağaçlarını izliyordu. Kavak ağaçlarının kameradaki görüntüsü Boncuk kızın gerçekliğine şiirsellik katmaktaydı.

Büyükanne Hasta yatağından uyanıp mırıldanmaya başlayınca, Boncuğun ilgisi bir anda kavak ağaçlarından büyük anneye kayar.

Büyükanne uykusunda mırıldanarak "Hadi Oruspu doğruyu söyle yattın demi o deyyusun altına yine; seni köpek, seni yaşlı kocan, kalpten ölüp gidecek senin bu oynak götün yüzünden diye" mırıldanmaya devam eder ve Boncuk ışığı kapatır ve odasına çekilir.

Boncuk o sabah uyandığı zaman büyükanneyi göremez yatağında, büyükanneyi köydeki virane evlerin duvarlarının arasından geçerken bulur,

Boncuk kız: Büyükanne ne yapıyorsun, anlamadım iki gündür yatakta olan insan nasıl bu kadar hareketli olabilir.... Derken

Büyükanne: Bak bu köyün pisliğine duvarlar bile dayanamadı. Adi insan evini de adi yapar. Tek işleri dedikodu, pislik ne oldu hepsi sıpalarının peşine takıldı gitti, ölmeden iki çift sözüm var da ahrete kalsın.

Boncuk: Tamam haklısın der ve eve getirip yıkayıp, besledikten sonra büyükanneyi uyutur. Boncuk Elif teyzenin kendi kendine konuşmalarına uzunca zamandır alışkındır.

Boncuk yine fırtınalı bir günde sobaya odun attıktan sonra pencereye doğru yönelir. Ormanın içinde aniden bir ışık belirir. Bu ışığı gördüğünde şaşırır ve kamerasını açar ve ışığın olduğu yere sabitler, belli bir süre izledikten sonra nenenin mırıldanmalarını duyar ve odasına geçer kamera, ışığın olduğu alanı çekmeye devam etmektedir.

Nene mırıldanmalarının ardından belli bir süre sonrasında uyanır, uyandığında Boncuğu göremez kameraya doğru yönelir, kameranın ormanı çektiğini görür, kameranın görüntüsünde bir ışık görür, kafasını kaldırıp pencereden baktığında ışığın bir anda kaybolduğunu görür, Boncuğun odasından ağlama benzeri seslerin

geldiğini duyar, korkar ve kamerayı da alıp yavaşça boncuğun odasına gider. Boncuk'un kapısını aralarken Boncuk'un yatağında uzanmış bir vaziyette olduğunu fark eder. Kamerayla birlikte boncuğa doğru yaklaştığında; Boncuk'un gözleri kapalı bir şekilde ağladığını görür, Boncuk gözleri kapalı bir şekilde kendini tatmin etmektedir. Hemen kamerayı masanın üzerine bırakarak odayı terk eder.

Boncuk uyanır uyanmaz nenenin yanına gider ve onu yatakta uyanmış bir şekilde bulur.

Nene: Rüyamda çok kötü bir şey gördüm. Sen yataktaydın, üzerinde bir gölge vardı ve ağlıyordun. Ne oldu kızıma diye düşündüm. Anlat derdini kızım bir derdin mi var senin...

Boncuk bu konuşmanın etkisinde kalarak tam konuşacakken,

Nene: O gölge o deyyustu değil mi?. Artık rüyalarımız da musallat oldu. Şerefsiz namus arsız....

Boncuk bir an sarsılır ve kendine gelir.

Boncuk: haydi seni banyoya götüreyim, su kaynamış çoktan, yıkan da kendine gel, bu su ikimize de yeter.

Boncuk kalan iki keçisiyle birlikte köyün ara sokaklarında yürürken önlerine iki katlı bir toprak evin üst katı yıkılır. Keçiler kaçar boncuk tek başına kalır. Yıkıntıda tozun içine iyice girer hiçbir şey göremez. Orada biraz bekledikten sonra evin üstüne doğru çıkar ve eşelemeye başlar. Topraktan bir şey göremez. Biraz daha eşeler. Sonra biraz daha, neyi eşelediği belli değildir. Bir bakar ki duvarların arasında bir çukur oluşmuş. Öyle yukarı bakar daha sonra arkasını döner ve keçilerin onu izlediğini görür. Boncuk'un kamerası o an yanında değildir ve o anı doyasıya yaşamak ister. Onca zaman köyde yaşanan garip olaylardan biri olmuşur. Sonra yıkıntıdan çıkar ve keçilerini otlatmaya götürür.

Leyla: Köy yolunda aracıyla ilerlerken; Ali'yi, tramvayın ışıklarını kapatıp seviştikleri gece hatıralarında gezer...

Leyla; köye geldiğinde Boncuk ile Elif Nene onu evin önünde karşılar, Leyla Boncuk'a sıkı sıkı sarılır, Elif Nene bu görüntüyle birlikte ağlamaya başlar.

Sonraki gün Leyla ile Boncuk Ceviz ağacına doğru uzun bir yolculuğa çıkarlar.

Leyla: Okul nasıl gidiyor, bu sene lise iki, yavaş yavaş üniversiteye hazırlıklara başlayacaksın...

Boncuk: İyi de bazen karda yollar kapanıyor ama olsun bir şekilde telafi ediyorum, şehirden daha iyi, hem nenemin yanındayım. Hep istediğim gibi...

Leyla: Biliyor musun Ali ile yıllar önce çektiğimiz kısa filmin montajını bitirdim, sonundaki efekt sahnesi biraz yordu ama tam da kafamızdaki gibi oldu... Olsun bir dahaki gelişimde izletirim sana.

Boncuk: Ben senin hikayelerini çok severdim, bahsettiğim gibi en çok da sahafçı amcanın hikayesini...

Leyla: Evet benim de yazarken en çok zorlandığım hikayelerdendi, sana hikayenin çıkışını anlatmıştım hatırladın mı?

Boncuk; çantasındaki kamerayı çıkartarak, bak bu da benim burada yoldaşım oldu. Onun sayesinde korkmuyorum artık yabandan, hem başıma bir şey gelse kanıtı olacak, hem insan hep mutlu anlarını çekmez ki bununla....

Leyla: Gel, ağaca çıkmayalım... O ağaca ne zaman baksam hüzünleniyorum, hem ben o ağacı ne zaman tepenin başında görsem hep tohumlarının bütün ovaya yayılmasını hayal ediyorum, oranın bir orman olmasını, bırakalım orası hayallerimdeki gibi kalsın, orası benim hikayelerimin arka bahçesi olmaya devam etsin...

Bizim en son piknik yaptığımız göle doğru gidelim hava da sıcak serinleriz, hem ıslak ıslak, serinlemiş bir şekilde eve döneriz...

Yolda Leyla, Elif teyzeden ve Ali 'den bahseder.

Leyla: Allahtan bu sefer Ali'nin 5 yaşından falan yaşadıklarını anlatıp, kuzum kuzum diye ağlamadı.

Boncuk: Evet uzun bir süredir bahsetmiyor, açıkçası çok değişti de normal yaşlılık hali tabii, yapacak çözüm sağlayacak bir şey yok gibi zaten, hiçbir şekilde köyü terk etmiyor, hastanenin bahsinden bile hoşlanmıyor.

Göle gittiklerinde Boncuk göle girmek istemez, Leyla'yı tek külot göle girerken gördüğünde daha bir korkar, Boncuk kıyafetlerini çıkardığında daha bir çekinir.

Leyla eline kamerayı alır ve Boncuğa yöneltir.

Leyla: Bak ne kadar güzel görüldüğünü gör, hadi bütün düş kırıklıklarına rağmen sen bir kadınsın artık, güneşin vücudundan yansıyarak doğaya renk katmasını, rüzgarın kokunu yakalmasına izin ver.

Leyla'nın Őiirsel konuŐması Boncuk'u etkilemiŐ olacak. Boncuk kolları göğsünde yavaŐŐa adımılayarak suya girer, suda yüzerken yaşadığı bu özgürlük hissi iliklerine kadar yayılmaktadır.

Leyla dönüŐ yolunda; yine Ali'yi anımsar. Ali'yi ve tramvayı gözünün önüne gelir. Leyla'nın gözünü kapattığında grdĖĖı Şey Şu Őekildedir " Ali, Tramvayda ıplak bir Őekide yolculuk etmekte ve içi boŐ tramvayın bütün camlarından görünen Şey büyük bir ldr. Ali umutsuzca etrafta birilerini arar ve sonunda Tren karanlık bir tünele girer"

Günler sonra Boncuk dere kenarında otururken, keçilerin sesi aniden kesilir ve ormandan çatırtılar duyar. Çatırtı sesleri bir anda ona doğru yaklaŐır ve bir anda yer değiştirir, keçiler otlamaya devam ederken, çatırtı sesleri küçük ve hızlı adımlamalara dönüŐür, sanki biri Boncuk'u görmüş ve yönünü deĖiŐtirmiŐtir. Boncuk ayağa kalkar ve kamerasını açar, korkar adımlarla sesin geldiği yöne doğru yönelir Yürüdükçe tanidik birinin kokusunu alır gibi olur, karartıyı grdĖĖı an "kimsin sen Ali misin kimsin" diye bağırır ve karartı gözden kaybolunca Boncuk çektiği görüntüleri incelemeye başlar. Keçilerin yanına gittiğinde hava çoktan kararmaya başlamıştır. Keçiler bıraktığı yerde otlamaya devam etmektedir.

Eve vardığında neneyi evde bulamaz, evin bütün odalarını arar bahçeyi, ahırını arar ama nene yoktur, kamerasını yanına alarak köydeki yıkık terk edilmiş evlere bile bakar, ardından köyün tepesindeki son evi de aramayı bitirdiği an bu gün ormanda duyduğu ses aklına gelir. Bir elinde fener, bir elinde kamera ormanda takip ettiği yola koyulur. Geçtiği yollardan geçer ve sonra bu yolun dağın tepesindeki ceviz ağacına çıktığını fark eder, dağın tepesine çıktığında Elif Neneyi ceviz ağacına sarılı bir Şekilde cansız bir halde bulur ve ağlamaya başlar, kamera kapanır....

---BİR KAÇ YIL SONRA-----

Köyde film şenliği için son hazırlıklar yapılmış olup, Leyla, boncuğa bıraktığı kamerayı tekrar izlemektedir. Leyla'nın arkadaşı hakan yanında; bir film eleştirmenini bir arkadaşı ile birlikte Leyla'nın yanına gelir. Oldukça yaş almış olan bu eleştirmen;

Leyla'ya: Hayalet köyde kısa film festivali haa, enterasan, çok düşündünüz mü bu işi diye sorar.

Leyla: Pek hayalet köy sanılmaz, terk edilmiş diyelim.

Eleştirmen Serkan: Şu sizin anneniz ve onun bakıcısı göçmen kız olayı yalan o zaman, kaybolmadılar.

Leyla: Yoo, doğru ama onlar son kalanlardı. Hep öyle olur ya bir yerde son kalanlar hep en çılgınlar olur, insanlardan o kadar sıkılmışlardır ki artık kaybolmaya, hiç orada olmamayı hayal ederler, hem bugün Boncuk'un kamerasıyla çektiği görüntüleri de izleyeceğiz, çektiklerini derledim. Emin olun yaşadığı şeyler çok ilginizi çekecek.

Serkan: Sizin çektiğiniz kısa film ile birlikte mi gösterilecek?

Leyla: Evet, art arda gösterilecekler.

Film gösterimleri başlar.

Ardarda gösterilen kısa filmlerden sonra sıra Leyla'nın kısa filmine ve Boncuk kızın hikayesine gelmiştir.

Öncelikle leyla'nın Ali ile çektiği kısa film gösterilir. Bu filmde Leyla Suma, Ali ise Gusto rolündedir.

Ve film başlar...

Yüzündeki sahne makyajı kurumaktan kök kapaklarını çökertmiş Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam), Sessizce kaldırımın diğer köşesindeki oturan 3 aydır görmediği tiyatro topluluğundaki arkadaşını dinlemekteydi.

Neczan: Biliyor musun? seni gördüğüm son zamandan beridir daha bir çökmüşsün, benim güler yüzlü etrafına, en azından bir nebze olsun neşe veren abim gitmiş, yerine derbeder bir adam gelmiş...

Gusto Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam): Ulan senle ne zaman konuşsam, aynı şeyden bahsediyorsun, yine sikecen beynimi herhalde.

Neczan: Yok abi senin asıl derdin ne biliyor musun, sen bana kendini açmıyorsun, bir bana kendini açsan ah bir açsan...

Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam) ve Neczan uzun uzun bakıştıktan sonra neczan dayanamaz ve şu sözleri söyleye başlar.

Neczan: Senin evlenmen lazım abi. Sana bir kız bulmak lazım, senin yaşın geçiyor der...

Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam): Bugün de her şey karı kız bulmaya dönüyor anlamadım...

Neczan: Nasıl anlamadım, buldun mu birini yoksa...

Gusto(Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam): Yok eskiden çok önceden izlediğim bir kısa film vardı, filmde aklımda bir tek adamın ayağını, yatağa uyuyan sevgilisinin ayakları arasına koyduğu bir sahne vardı, belki izleyenlerin çoğunun aklında bile kalmamıştır benim çok hoşuma gitmişti, ağaç köklerinin birbirine dolanmasına benzettim... Öyle aklımda kalmış. Arkadaşa ağaçtan oyma böyle bir heykel yapabilir miyiz diye sordum o da kendine birini bul sizin ölçülerinizi yapayım dedi, bir şey diyemedim....

Neczan: Ya bazen kökler, bazen de nadir de olsa ağaçların dalları elleri de dolandır.

Tam o sırada sıkılan biber gazlarının kokusu burunlarına sirayet etmiş, atılan kapsülleri dar koridoru havasız bırakmıştı.

Bir genç kız belli ki yolunu bilmeden o dar sokağa girmiş, onu kovalayan polislerden sadece birinin arkasından geldiğini görünce durum daha karmaşık bir hal almıştır.

Genç polis: Bırak elindeki bildirimleri hemen teslim ol diye bağırır...

Kadın: Bildirinin nesi suç, neden korkuyorsun, sana zararı yok bunların aksine yararına diye karşılık verir...

Genç polis: Ulan aylardır sabah akşam duman olduk, uğraştırma ablacım....

Kadın: Benim dağıttığım bildirimde, 1917 yılında kadın tıp fakültesi öğrencilerinin erkeklerle aynı haklar içinde eğitim alabilmek için yaptıkları eylemlerden bahsediyor. Tabi sen bunlara şimdi erkek delisi diyeceksin. Ne işleri varmış erkeklerin arasında öyle değil mi? Onlar sen bu cahilliğe girme herkes eşit şartlarda eğitim alsın diye uğraştılar. İnsanlar kadın erkek diye ayrılmasın, gelecek aydınlık olsun diye. Ne varmış bunu asmakta...

Genç polis: Hadi beni geçtin benden sonrakiler hesap sormazlar mı sana? diye sorar...

Genç kadın: Soramazlar diye karşılık verir, ben hesap verecek bir şey yapmıyorum, hakkımı arıyorum der ve arkadan hızlıca gelen ekip tarafından göz altına alınır...

Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam) ve Neczan öylece kalakalmış polis bizi de almasın diye oralı olmamışlardır. Polislerin de onları almaya niyetleri yok gibidir. Kadın sessizce ağlayarak, gittikçe artan sisin arasından, gaz maskeli polisler eşliğinde oradan ayrılır.

Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam) Neczan'a sen direk buradan eve git belli ki bugün buralar daha bir karışacak. Ben de gösteri alanına doğru...

Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam) köprünün ayağına geldiğinde Suma'nın onu beklerken sabırsızlandığını görür, Suma (Filmdeki Leyla'ya benzeyen ama asında gerçek Leyla olan kadın)'nın yanına giderken o genç kızın sesleri kulağında çınlar, kız daha liselidir belli ki, belki zamanında Suma ile evlenseler onların çocuğunun yaşında olacak yaşlardadır.

Suma (Filmdeki Leyla'ya benzeyen ama asında gerçek Leyla olan kadın): Nerede kaldın? Yine ortalık karıştı, hadi giy hemen kostümünü de başlayalım, zaten makyajın da dağılmış ne yaşadıysan. Güneşin açısı tam bize göre, unutma bu iş bu zamana kadar ki en büyük iş.

Suma (Filmdeki Leyla'ya benzeyen ama asında gerçek Leyla olan kadın) papuçlarını giyinirken,

Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam); Suma'nın çıplak ayaklarına dikkatle bakar ve kendi ayakkabılarını çıkartır. Gusto'nun yine ayaklarına bakması Suma'nın gözünden kaçmaz.

Suma (Filmdeki Leyla'ya benzeyen ama asında gerçek Leyla olan kadın): Ne bakıyon şaşkın şaşkın ayaklarıma, beğenemedin mi, sen önce kendi cılız çarpık ayaklarına şaşır.

Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam) utanarak hemen konuyu değiştirir.

Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam): Başımıza burada bir iş gelmesin, işlek bir köprü bu.

Suma (Filmdeki Leyla'ya benzeyen ama asında gerçek Leyla olan kadın): Yok canım, olmaz. Şirket iyi para vermiştir yine her yeri ayarlamışlardır.

Gusto (Filmdeki Ali'ye benzeyen ama asında gerçek Ali olan adam) Çoktan kostümünü giymiş elinde, artırılmış gerçeklik gösterileri ile meşhur eğlence merkezinin broşürleri çoktan hazır durumdadır...

Birlikte yolda yürüyüp insanlara gülücük atarken kostümlerindeki sensörleri çalıştırırlar ve çoktan havalandırdıkları dronlar ikisinin devasa hologramlarını oluşturur. İki de dev gibidir artık sokaktaki insanlar onlardan broşür almak için yoğun çaba sarfederler. Tam köprünün ortasına gelmişken adamın biri; hain ödle diyerek bağırır ve silahtan çıkan kurşun Gustonun boynuna isabet eder, Suma ne olduğunu anlayamadan Gusto yere düşmeye başlar, Gusto yere düşerken insanlar korkudan etrafa kaçar Gusto'nun son gördüğü insanların çıkan devasa kan şelalesinden kaçarken, hologramın altında ezilip parçalanışları olur...

BONCUK'UN HİKAYESİ

Filmin başında Elif Nene (Filmdeki Elif Nene'ye benzeyen ama asında gerçek Elif), Ali(Filmdeki Ali'ye benzeyen ama kısa filmde Gusto'yu oynayan asında gerçek Ali), Leyla(Filmdeki Leyla'ya benzeyen ama kısa filmde Suma'yı oynayan asında gerçek Leyla) ve Boncuk (Filmdeki Boncuk'a benzeyen ama asında gerçek Boncuk)'u dağın başında yeni olgunlaşıp yeni yeni meyve vermeye başlayan ceviz ağacının önünde görürüz, hep birlikte kameraya bakarlar sonra gerçek Boncuk kamerayı alır ve ağacın meyvelerini ardından da ağacın arkasından dağın eteğine kadar olan manzarayı, gerçek Ali, Leyla ve Elif Nene'yi odaklayarak çeker; sonraki sahnede gerçek Boncuk, giden arabanın arkasından Leyla ve Ali'ye el sallayışını görürüz. Sonraki sahnede Boncuk'un elinde kamera köy çeşmesinden akan suyu şelale formuna sokuşunu ve keçinin birinin gelip o küçük şelaleden akan bütün suyu içişini görürüz. Sonraki sahnede Boncuk'un kavak ağaçlarının altında ağaç yapraklarının çıkardığı sesleri kamerasıyla birlikte dinlediğini görürüz. Sonraki sahnede Boncuk gün içerisinde pencereden kavak ağaçlarını elindeki kamerayla izlerken, Elif Teyze'nin uykusunda kan ter içinde “ Deyyus Köpek , ne istedin Esmam'dan, herkesin yüzü silindi de bir senin pis hayaletin kaldı şuracıkta” deyişini ve kameranın Elif Teyzeye dönüşünü görürüz.

Bir sonraki sahnede gece Boncuk kamerayı kavak ağaçlarının arasındaki ışığa sabitledikten sonra, kameranın uzunca bir süre kavakların arasındaki ışığa adaklanmasını, ışığın sönmesinden sonra Elif nenenin kamerayı alarak boncuğun odasına gidişini ve Boncuk'un ağlayarak kendini tatmin edişini izleriz, sonraki sahnede Boncuk'un ormanda kendisini takip eden çatırtının peşinden gidişini kameranın açılmasıyla birlikte takip ederiz, takip boyunca sahne devam eder. Sonraki sahnede Boncuk kamerayla birlikte Elif neneyi köyün terk edilmiş evlerinde arar ve ceviz ağacının bulunduğu tepeye doğru yola çıkar. Tepeye çıktığında Boncuk, Elif neneyi ceviz ağacına sarılmış bir şekilde buluşunu ve kamerayı Elif neneye yaklaştırarak hayatta olup olmadığını kontrol edişini ve kamerayı elinden düşürürken Elif neneye sarılışını izleriz. Sonraki sahnede Boncuk'un Leyla ile birlikte gittikleri göle girip yavaşça suya dalışını izleriz ve bu son sahneyle film biter.

İzleyen herkes Boncuk'un hikayesinin böyle bittiğini düşünür.

Festival sona ermiştir.

Leyla, dağa ceviz ağacına doğru yola çıkmıştır sonrasında elindeki kamerayı tripota sabitleyerek ağacın altından bütün manzarayı kaydetmeye başlar.

Sonrasında stop sesi duyulur ve filmin yönetmeni Boncuk (Boncuk artık 30'larında olgun bir kadındır) Boncuk Leyla'yı oynayan aktriste; (Film boyunca Leyla karakterini oynar) bu sahne benim için çok önemli bu baktığın manzarada bir orman ve bu ormanın tepesindeki Ceviz ağavında Elif neneyi ve ormanın içerisinde de Ali'yi, Leyla'yı ve beni; ormandaki ağaçların içerisinde belli belirsiz ağaç fidanları gibi hayal etmeni istiyorum der; güneş ışığının tabiatın etrafında aldığı o tanımsız renkler ve rüzgarın sesinin bütün yaşanmışlıklar karşısına almış olduğu tarifsiz kokularla birlikte sahne çekilir.Boncuk'un önündeki kameraların birinde gerçek Leyla'nın ceviz ağacının tepesinde bu kamerayla çektiği son görüntü görülür...

FİLM BİTER